

NORA
ROBERTS
Goudzoekers

Vertaling Elco Bos

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1987 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Hot Ice*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2011 HarperCollins Holland
Vertaling: Elco Bos
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1553 8
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2024

Originele uitgave verschenen bij Bantam Books, New York.
Deze vertaling is uitgegeven in overeenkomst met Bantam Books, een imprint van Random House, een divisie van Penguin Random House LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hij rende voor zijn leven, en dat was niet voor het eerst. Terwijl hij langs de zoals gewoonlijk stijlvolle etalage van Tiffany's schoot, hoopte hij vurig dat het niet de laatste keer zou zijn. Het was een aangenaam koele avond, en het had net geregend. Zelfs in het altijd snel benauwde Manhattan rook hij het voorjaar. Het zachte briesje was echter niet aan hem besteed. Hij transpireerde zich een ongeluk. Ze zaten hem te dicht op de hielen.

Voor het begin van de avond was het stil op de Fifth Avenue. Weinig verkeer en te veel straatverlichting. Zeker niet de beste plek om in de menigte op te gaan. Bij het oversteken van de 53rd Street overwoog hij even de ondergrondse in te duiken, om daar echter meteen van af te zien. Als ze hem door de ingang onder het Tishman Building zagen verdwijnen, zou hij er misschien nooit meer uit komen.

Toen achter hem een auto met gillende banden remde, sloeg Doug bij Cartier's snel de hoek om. Hij voelde een stekende pijn in zijn bovenarm nog voor hij de karakteristieke plop van een revolver met geluiddemper hoorde. Direct daarna rook hij bloed, maar hij peinsde er niet over zijn pas te vertragen. Ze begonnen vuil te spelen, en het liet zich niet moeilijk raden dat het nog veel vuiler kon.

Op de 52nd Street was het wat drukker. Er stonden en liepen groepjes mensen op het trottoir, en er was zoveel herrie dat zijn

gehijs, voor zover er al iemand op hem lette, niet opviel. Om even op adem te komen ging hij achter een slanke roodharige jongedame staan, die bijna een half hoofd boven zijn toch niet kleine gestalte van één meter tachtig uitstak. Ze stond heupwiegend te dansen op de blèrende muziek uit haar draagbare stereo. Het leek of hij zich in een vliegende storm achter een boom verschool.

Zijn ademhaling regelend, bekeek Doug zijn wond vluchtig. Hij bloedde verschrikkelijk. Zonder enige gewetenswroeging trok hij de gestreepte hoofddoek uit de achterzak van de roodharige vrouw en wond die stevig om zijn bovenarm. Ze bleef gewoon swingen. Je bent een volleerd zakkenroller of je bent het niet, flitste het door hem heen.

In een menigte schoot men iemand niet zomaar overhoop, overwoog hij. Het zou natuurlijk best kunnen, maar het was in elk geval minder gemakkelijk dan op een stil plekje. Ogen-schijnlijk op zijn gemak baande Doug zich een weg door de drukte, onderwijl scherp oplettend of hij de zwarte Lincoln ergens zag opdoemen.

Hij naderde Lexington toen hij de auto een eindje verderop langs het trottoir zag stoppen. Er stapten drie in donkere pakken geklede mannen uit. Weliswaar hadden ze hem nog niet gezien, maar dat zou slechts een kwestie van tijd zijn. Hij hield onmiddellijk in en monsterde de groep opgeschoten jongens vlak bij hem. In zo'n zwartleren jack zou hij misschien niet herkend worden...

'Hé.' Hij greep de jongen naast hem bij de arm. 'Ik geef je vijftig dollar voor je jack.'

De bleke puber met het rechtopstaande haar rukte zich los. 'Rot op, man. Het is wel echt leer, hoor.'

'Honderd dan.' De drie mannen kwamen steeds dichterbij.

De jongen begon interesse te tonen. 'Voor tweehonderd kun je het krijgen.'

Doug koos eieren voor zijn geld en haalde zijn portefeuille tevoorschijn. 'Dan wil ik er wel je zonnebril bij,' stelde hij koeltjes.

Dat was geen enkel probleem. De jongen rukte de bril met spiegelglazen af. 'Jij je zin.'

'Hier, laat me daar even mee helpen.' Na de opgeschoten lummel de biljetten in de hand te hebben gestopt, trok Doug hem met een snelle beweging het jack uit. De pijn in zijn arm verbijtend, hees hij zich in het jack. Het rook niet bijster fris, maar dat deerde hem niet. Hij ritste het dicht. 'Zie je die drie kerels in begrafenispakken?' vroeg hij. 'Die zoeken figuranten voor een of andere coole videoclip. Ik zou maar snel naar ze toe gaan. Wie weet mogen jullie meedoen.'

'O ja?' Terwijl de puber zijn vrienden aanstootte en zijn stoerste verveelde gezicht trok, dook Doug de eerste de beste deur in.

Binnen weerkaatste het gedempte licht in de spiegelwanden. Er zaten mensen aan met wit linnen gedekte tafeltjes onder art-decoposters. Glimmend gepoetste koperen relingen markeerden een gangpad naar afgescheiden eetruimtes. Een ander leidde naar de lange bar met daarachter alweer een spiegelwand. Doug rook Frans eten... salie, bourgogne en tijm. Hij zag ervan af aan een rustig tafeltje in een van de hoeken plaats te ne-

men en koos voor de bar omdat hij daar waarschijnlijk minder zou opvallen. Met de handen in de zakken van zijn jack liep hij er met een onverschillig air naartoe. Nog voor hij er was, had hij al bekeken hoe hij het snelst zou kunnen verdwijnen.

‘Whisky,’ zei hij tegen de barkeeper, die hem afwachtend aankeek. Hij duwde de zonnebril wat steviger op de neus. ‘Seagram’s. Laat de fles maar staan.’

Half over de fles heen gebogen, draaide hij zijn hoofd onopvallend naar de ingang. Zijn donkere haar krulde in de nek tot in de kraag van het jack. Hij was gladgeschoren en had een mager gezicht. De achter de donkere glazen verborgen ogen hield hij strak op de ingang gericht, terwijl hij in één teug zijn glas leegde. Hij schonk meteen weer in, in gedachten alle mogelijkheden op een rijtje zettend.

Hij had al jong geleerd altijd met verschillende mogelijkheden rekening te houden, zoals hij ook had geleerd zich snel uit de voeten te maken als dat de beste oplossing was. Tegen een knokpartij had hij geen bezwaar, maar dan moest hij wel zeker van zijn zaak zijn. Hij kon even goed open kaart spelen als een loopje met de waarheid nemen. Het hing er maar van af wat het meeste voordeel opleverde.

Wat hij op zijn borst geplakt had zitten, zou zijn leven kunnen veraangenamen, en tegen luxe en een gemakkelijk leventje had hij nooit bezwaar gehad. De achtervolgers die buiten naar hem op zoek waren, zouden zijn leven met één schot kunnen beëindigen. Doug woog beide opties tegen elkaar af, en besloot dat het de moeite waard was om te proberen de hoofdprijs in de wacht te slepen.

Het stel naast hem discussieerde ernstig over een roman van Norman Mailer. Aan de andere kant speelden een paar mensen met het idee naar een jazzclub te gaan waar de drank goedkoper was. Hij had al vastgesteld dat het merendeel van de aanwezigen rond de bar vrijgezel was. Ze kwamen hier voor een drankje na een zware werkdag, in de hoop gezien te worden en eventueel iemand op te pikken. Hij zag leren rokken, dieldelig grijs, pumps en modieuze instappers. Tevreden haalde hij een sigaret tevoorschijn. Hij had een slechtere schuilplaats kunnen kiezen.

Een blondine in een grijs deux-pièces schoof op de kruk naast hem en hield vervolgens haar brandende aansteker bij zijn sigaret. Ze rook naar Chanel en wodka. De slanke benen over elkaar slaand, dronk ze haar glas leeg. ‘Ik heb jou hier nooit eerder gezien,’ begon ze zwoel.

Doug had aan een vluchtige blik voldoende om haar lichtelijk wazige oogopslag en veroveringsglimlach op te merken. Op een ander moment zou hij de niet al te subtiele toenaderingspoging misschien wel hebben gewaardeerd. ‘Dat kan kloppen.’ Hij schonk weer een bodempje whisky in zijn glas.

‘Mijn kantoor is hier vlakbij.’ Ook na drie wodka’s viel het haar nog op dat de man naast haar iets gevaarlijks uitstraalde en dat een mate van arrogantie hem niet vreemd was. Geïntrigeerd boog ze zich wat dichters naar hem toe. ‘Ik ben architect.’

Zijn nekharen gingen overeind staan toen ze binnenkwamen. De drie mannen zagen er netjes genoeg uit om niet uit de toon te vallen. Een steelse blik over de schouder van de blondine leerde hem dat een van hen bij de deur bleef staan, terwijl de

beide anderen zoekend rondkeken en langzaam naderbij kwamen. Ontsnappen was er niet bij.

De vrouw op de kruk liet zich niet afschrikken door zijn zwijzaamheid. Ze legde vertrouwelijk een hand op zijn arm. ‘En wat doe jij?’

Doug liet de whisky over zijn tong rollen voor hij slikte. ‘Ik steel,’ antwoordde hij, in de wetenschap dat de waarheid zelden werd geloofd.

Ze nam glimlachend een sigaret uit het voor haar liggende pakje en reikte hem haar aansteker om zich door hem vuur te laten geven. ‘Klinkt interessant,’ verklaarde ze, de rook vlak langs zijn gezicht uitblazend. ‘Als je me iets te drinken aanbiedt, mag je me er meer over vertellen.’

Jammer dat het niet uitkwam. Deze dame mocht er zeker zijn. ‘Sorry, schat. Vanavond niet,’ verzuchtte hij afwerend. Hij moest zich op andere zaken concentreren. Na zichzelf nog eens te hebben ingeschonken, zorgde hij ervoor uit het licht te blijven. Misschien had zijn vermomming succes. Op het moment dat hij de loop van een revolver tegen zijn ribben voelde drukken, wist hij beter.

‘Kom mee, Lord. Mr. Dimitri is nogal van streek omdat je je niet aan de afspraak hebt gehouden.’

‘O?’ Doug speelde onverschillig met zijn glas. ‘Ik wilde eerst even wat drinken, Remo. Ik heb de tijd niet goed in de gaten gehouden.’

De revolver werd wat steviger tegen zijn ribben gedrukt. ‘Mr. Dimitri verwacht stiptheid van zijn mensen.’

Doug sloeg zijn whisky achterover en wierp tegelijkertijd

een blik in de spiegel achter de bar. De twee andere mannen hadden zich inmiddels achter hem geposteerd. De blondine gleed schielijk van haar kruk op zoek naar iemand die gemakkelijker te veroveren was.

‘Ben ik ontslagen?’ Hij schonk bedaard nog wat whisky in zijn glas en berekende zijn kansen. Drie tegen één, en hij was niet gewapend. Daar stond tegenover dat alleen Remo iets meer dan zaagsel in zijn hoofd had.

‘Mr. Dimitri ontslaat zijn werknemers graag persoonlijk,’ hernam Remo. Hij grijnsde en toonde zijn gave kunstgebit onder het dunne snorretje. ‘Voor jou heeft hij iets speciaals in petto.’

‘Oké.’ Met het glas in de ene hand omvatte Doug met de andere terloops de hals van de fles. ‘Wat dacht je van eerst nog een borrel?’

‘Mr. Dimitri houdt er niet van dat er tijdens het werk gedronken wordt. En je bent al te laat, Lord. Veel te laat.’

‘Nou ja, zonde van de drank.’ Hij draaide zich met een ruk om en smeed Remo de inhoud van het glas in de ogen, terwijl hij de man rechts van hem met de fles vol in het gezicht trof. Met de kracht en de snelheid van de zwaai meegevend, stortte hij zich met zijn volle gewicht op de derde man, die ruggelings op de grote kar met desserts belandde. De ravage was enorm, en de verschrikte kreten van de chique clientèle waren niet van de lucht.

‘Zonde,’ gromde Doug nogmaals, een handvol aardbeienmousse in het gezicht van de gorilla wrijvend. In het besef dat het verrassingselement zo voorbij was, besloot hij het effectief-

ste verdedigingsmiddel te gebruiken. Hij stootte zijn knie zo hard hij kon tussen de benen van zijn tegenstander. Vervolgens maakte hij dat hij wegwam.

‘Zet maar op de rekening van Dimitri!’ riep hij tegen niemand in het bijzonder, terwijl hij snel tussen de tafeltjes door manoeuvreerde. In een spontane opwelling greep hij in het voorbijgaan een kelner en gaf die zo’n harde zet dat hij met dientafeltje en al tegen de zich net herstellende Remo botste. De kwarteltjes vlogen nog door de lucht toen Doug de uitgang bereikte en naar buiten schoot.

Hij had wat tijd gewonnen, maar daar was alles mee gezegd. Ze zouden hem zo weer op de hielen zitten en dan helemaal geen consideratie meer met hem hebben. Het enige wat erop zat, was zo ver mogelijk uit de buurt gaan. Jammer dat er nooit een taxi langskwam wanneer je er een nodig had.

Het was niet druk op de snelweg door Long Island toen Whitney naar de stad reed. Het vliegtuig waarmee ze uit Parijs was gekomen, was met een uur vertraging op Kennedy Airport geland. Zowel de achterbank als de kofferbak van haar compacte Mercedes zat volgestouwd met bagage. Ze had de radio hard genoeg staan om zelfs met het raampje open van het hese rauwe stemgeluid van Bruce Springsteen te kunnen genieten. De vakantie in Frankrijk was de beloning die ze zichzelf had gegund voor het feit dat ze de moed had opgebracht de verlovings met Tad Carlyse IV te verbreken.

Hoewel haar ouders heel blij met Tad als aanstaande schoonzoon waren, moest ze er niet aan denken met een vent

te trouwen die de kleur van zijn sokken op die van zijn stropdas afstemde.

Whitney neuriede met het populaire nummer mee terwijl ze een auto inhaalde. Ze was achtentwintig, aantrekkelijk en had redelijk succes met haar werk. Afgezien daarvan had ze voldoende geld van de familie achter de hand voor het geval het eens tegenzat. Ze was van jongs af gewend aan weelde en aanzien en vond beide niet meer dan vanzelfsprekend. Het was ook zeker plezierig om, als ze daar behoefte aan had, 's avonds laat nog naar een exclusieve club te kunnen gaan en daar bekenden tegen te komen.

Het kon haar niet schelen dat er nu en dan foto's van haar in de roddelbladen verschenen en dat er over haar volgende grillen werd gespeculeerd. Als ze door haar vader na het zoveelste ergerlijke artikeltje weer eens op het matje werd geroepen, hield ze hem meestal voor dat die buitensporigheden haar nu eenmaal in het bloed zaten en ze een aardje naar haar vaartje had.

Ze hield van snelle auto's, oude films en Italiaanse laarzen.

Whitney vroeg zich af of ze direct naar huis zou rijden of eerst even langs Elaine's zou gaan om te kijken wat iedereen tijdens haar afwezigheid had uitgevoerd. Ze was niet moe van de reis, en het tijdsverschil hinderde haar niet. Het enige waarvan ze last had, was een gevoel van verveling, en daar moest iets tegen te doen zijn.

Als dochter van een steenrijke vader lag de wereld in principe aan haar voeten, maar dat deed haar weinig. Ze miste de uitdaging en een echt – al haatte ze dat woord – doel. Ze had een

uitgebreide vriendenkring, die van buitenaf gezien divers genoeg leek. Je moest erin zitten om door te hebben dat onder het uiterlijk vertoon van dure, modieuze kleding en luxe vrijwel iedereen hetzelfde was: jonge, vaak verveelde stedelingen die zich, zonder zich ervoor te hoeven inspannen, alles konden permitteren. En dat gold eigenlijk ook voor haar. Waar was de spanning? De opwinding? Ja, dat klonk beter dan doel. Er was niets aan om op Aruba te gaan feesten als je alleen maar even de telefoon hoefde te pakken om het te regelen...

De twee weken in Parijs waren rustig geweest. Er was weinig gebeurd. Misschien zat hem daar de kneep wel. Ze wilde juist graag meer dan waar ze met haar creditcard of een cheque voor kon betalen. Ze wilde actie! Whitney glimlachte flauwtjes. Ze kende zichzelf goed genoeg om te weten dat ze in deze stemming gevaarlijk kon zijn.

Hoe dan ook, ze was niet in de stemming om meteen naar huis te gaan. Anderzijds voelde ze er ook weinig voor om naar een club te gaan waar ze weer met dezelfde bekende gezichten zou worden geconfronteerd. Ze wilde wel eens iets anders. Misschien zou ze een van de vele nieuwe clubs kunnen proberen. Als die haar beviel, zou ze hier en daar maar even iets hoeven laten vallen om te zorgen dat de tent een rage werd in Manhattan. Dat ze daar de macht toe had, verwonderde haar net zomin als dat het haar voldoening schonk. Het was gewoon zo.

Whitney remde hard voor een rood stoplicht en dacht er toen ze stilstond nog eens over na. Er was de laatste tijd te weinig opwindning in haar leven en...

Ze was eerder verrast dan gealarmeerd toen het rechterportier opeens open werd gerukt. Na een vluchtige blik op het ordinaire zwarte jack met overdadig veel ritsen en de belachelijke zonnebril van de ongewenste lifter, schudde ze meewarig haar hoofd. ‘Wat mode betreft, loop je behoorlijk achter,’ verklaarde ze koeltjes.

Doug wierp een snelle blik over zijn schouder. De straat was nog leeg, maar dat zou niet lang zo blijven. Hij sprong in de Mercedes en trok het portier dicht. ‘Rijden.’

‘Ik peins er niet over. Ik wil geen kerels in mijn auto die kleren dragen die al jaren uit de mode zijn. Ga maar lopen.’

Doug schoof een hand in de zak van zijn jack en gebruikte de wijsvinger om te doen alsof hij daar een revolver had zitten. ‘Rijden,’ herhaalde hij dreigend.

Whitney keek naar de hand in de zak voor ze zonder een spier te vertrekken naar de spiegelende brillenglazen staarde. Op de radio kondigde de discjockey een uur Goud van oud aan en klonk de intro van een oude hit van de Rolling Stones. ‘Als je daar echt een revolver hebt, wil ik die zien. Zo niet... opgehoepeld.’

Dat hij van alle auto’s uitgerekend deze had uitgekozen! Waarom zat ze niet als ieder normaal mens te beven als een rietje? Waarom smeekte ze hem niet haar niets te doen? ‘Allemachtig! Ik wil dit ding niet gebruiken, maar als je nu niet gauw gas geeft, krijg je een kogel in je lijf.’

Whitney bleef naar haar spiegelbeeld in de zonnebril kijken, terwijl Mick Jagger een overtuigende noodkreet liet horen. ‘Dat is gel... Eh... dat is larienkoek.’